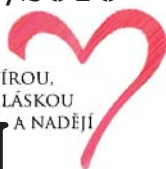

VRŠOVICKÝ

9/2010

VÍROU,
LÁSKOU
A NADĚJÍ

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Anděl z Vrbovců

k článku na str. 9

STOPY I.

Člověk po sobě zanechává stopy. Příkladem jsou stopy po našich dětech viditelné po celém bytě. Někdy mám pocit, že i když by

v našem bytě nezůstal kámen na kameni (a okolo sedmé hodiny večerní už k tomu není daleko), stopy po dětech zůstanou přesně tam, kde byly. Jsou totiž rázu neuvěřitelně trvalého. Nebo že by to bylo dáno rychlou reprodukcí těchto stop? Pomalu už rezignuji na snahu tyto stopy jakkoli mazat. Staly se součástí našeho bydlení.

Nakonec je jen otázkou vnímání, je-li věc krásná a cenná jen když je čistá a neporušená, nedodávají zanechané stopy věcem jakýsi punc účelnosti? Důkaz, že to nejsou jen nepotřebné krámy, kusy nábytku či oblečení, ale věci, které plně využíváme k tomu účelu, k němuž byly vytvořeny. A s tím, jak věci postupně stárnou, nestávají se cennějšími i stopy na nich zanechané? Nakonec v čem je hodnota otlučené panenky z dětství, ošumělého kabátu po dědečkově či prasklého hrnku po babičce? Že ty věci nesou stopy, že víme, že se právě těchto věcí dotýkali naši blízcí a je-li to na nich vidět, tím lépe. Z pozůstalosti si většinou nevybíráme věci netknuté a neporušené, ale právě ty, na kterých je na první pohled vidět, jak moc byly používány a využívány a s kterými máme naše blízké neodmyslitelně spojeny.

A což takové dražby memorabilií... Tam docela obyčejné věci dosahují astronomických cen jenom proto, že nesou stopy po někom, kdo se jich dotýkal. Cenu tak vlastně vůbec nemusí mít daná věc, ale jen stopa, na ní zanechaná. Za stopy se tedy dá i platit. Bohužel ale ne za ty, které po sobě zanechávají moje děti.

(pokračování příště)

Adela Frýdlová

K 90. VÝROČÍ ČČSH V MĚSÍCI ZÁŘÍ

Přípravný výbor se od začátku tohoto roku schází, aby intenzivně pracoval na ideové koncepci a obsahu výstavy k 90. výročí založení Církve československé husitské. Součástí výstavy v Novoměstské radnici v Praze nebudou pouze textové panely, které mapují časové rozpětí devadesáti let, které prozatím Církvi československé husitské byly dány, ale také předměty s touto církví spojené, tištěné i výtvarné materiály a doprovodné kulturní, vzdělávací a mediální pořady. Výstava je určena široké veřejnosti včetně žáků a studentů škol. Jeden z doprovodných programů vzniká též pod patronátem náboženské obce vršovické - jedná se o filmový dokument o životě Karla Farského a jeho významu pro ČČSH. Autorem scénáře je David Frýdl, mluveným slovem film doprovodil Alfréd Strejček.

OD HUSA K DNEŠKU - Výstava k 90. výročí Církve československé husitské na Novoměstské radnici v Praze se koná od 13. 9. do 10. 10. 2010.

Srdečně Vás zveme na vernisáž, která se koná dne 13. 9. 2010 od 17 hodin v prostorách Novoměstské radnice.

Výstava bude přístupná v úterý až sobotu 10.00 – 17.00 hodin.

NEDĚLE V ZÁŘÍ

XV. neděle po Hodu Božím svatodušním

5. září 2010

Bůh navštívil svůj lid. (L 7,16b)

První čtení Písma: Ž 86,1a.2–4

Druhé čtení Písma: Ga 5,25–6,1–10

Evangelium: L 7,11–17

XVIII. neděle po Hodu Božím svatodušním

26. září 2010

„Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy.“ (Mt 9,6)

První čtení Písma: Ž 122,1b–2

Evangelium: Mt 9,1–8

XVI. neděle po Hodu Božím svatodušním

12. září 2010

Jsi-li pozván, jdi a posad se na poslední místo. (L 14,10)

První čtení Písma: Ž 86,4–8

Druhé čtení Písma: Ef 3,13–21

Evangelium: L 14,1–11

Památka knížete Václava 28. září 2010

... kdo (však) ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. (Mt 16,25b)

První čtení Písma: Ž 62,10–13

Druhé čtení Písma: Mdr 6,9–21

Evangelium: Mt 16,24–27

XVII. neděle po Hodu Božím svatodušním

19. září 2010

... které přikázání v zákoně je největší? (Mt 22,36)

První čtení Písma: Ž

119,137.132.88.149.144

Druhé čtení Písma: Ef 4,1–7

Evangelium: Mt 22,34–42

Ž 68, 2.29b.36

1K 15, 1-10

ev. Mk 7, 31-37

...JAKO NEDOCHŮDČETI

Apoštolovo slovo z patnácté kapitoly prvního listu do Korintu je nejstarším písemným svědectvím o Kristově vzkříšení. Všechny ostatní texty, dotýkající se vyznání, že Kristus byl vzkříšen, ať už je nacházíme v evangeliích nebo na jiných místech apoštolských listů jsou pozdějšího data. Apoštol zvěstuje křesťanům v Korintu to, co jak říká „sám přijal“: a sice, že „Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně...“ Tolik apoštol Pavel ve svém svědectví o tom, že Kristus byl vzkříšen. Apoštol pro své svědectví nepotřebuje jiné atributy, známé například z líčení události vzkříšení tak, jak je zaznamenávají evangelia. Ani slovo není věnováno prázdnému hrobu, žádná zmínka o ženách spěchajících v nedělním ránu k místu, kde byl Ježíš pochován. Apoštol se soustředí na živého Krista – toho, který byl vzkříšen a žije. Proto se víc než jedním slovem nevrací k jeho smrti a hrobu, ale naléhavě sděluje to, o čem se spolu s ostatními bratřimi přesvědčil: ten, který byl ukřižován a zemřel, žije; třetího dne vstal z mrtvých podle Písem. V duchu židovské tradice přidává pro věrohodnost

svého slova svědectví i dalších osob. Proto hovoří o apoštolech, dokonce i o zástupu více než pěti set bratřích a teprve nakonec jako nedochůdče zmiňuje i sebe. Blamovat v tak závažné věci, dotýkající se samotné podstaty existence církve by znamenalo víc než jen vystavit se nebezpečí, že bude označen za lháře. Pavel sděluje to, co zásadním způsobem proměnilo jeho životní směřování, nehovoří o svých náladách a pocitech, o tom, že by jako židovský znalec zákona a učitel frakce farizeů prožíval nějakou vnitřní frustraci či vědomí, že je ve svém životě někdejšího pronásledovatele církve nenaplněný. Pavel říká: „ukázal se mi Kristus“. A ani slovo víc o tom, jak a kde se mu ukázal. Pro bližší informace o tom musíme otevřít knihu Skutků apoštolských, kde je nám více tato událost přiblížena, ovšem už z pohledu někoho jiného, nežli samotného Pavla. Tomu stačí křesťanům do Korintu vzkázat: „ukázal se mi Kristus. Jako poslednímu v řadě, ale přede mnou je celý zástup jiných, kteří mohou stejně jako já dosvědčit: Kristus byl vzkříšen!“ Přestože z Pavlova svědectví je zřejmá vroucnost, s jakou uvěřil v Krista, zůstalo by pouhým jeho přesvědčením, kdyby se nemohlo opřít o váhu svědectví jiných. „Přede mnou je zástup dalších, kteří mohou stejně jako já dosvědčit: Kristus byl vzkříšen,“ říká Pavel. Nestaví se do role duchovního solitéra, který je nadán zvláštním – snad

i nadpřirozeným svědectvím, ve kterém se mu zjevil Kristus. Tak to budou popisovat až mnoho let po něm jiní. Pavel ve svém vlastním slově je zdrženlivý, ani se nepokouší poodhalit závoj tajemství, jakým způsobem se mu Kristus ukázal. Prostě sděluje: „ukázal se mi, jako se ukázal těm přede mnou...“ Zajímavý je termín, který v té souvislosti Pavel použije: nedochůdče. Řecké „ektróma“ je zároveň vyjádřením pro potrat, potracený plod. Ve srovnání s jmenovanými autoritami, které ve svém svědectví zmiňuje na prvním místě, se on sám cítí až tím posledním v řadě, nedochůdčetem, tím, který byl duchovně potraceným, protože Krista a církev pronásledoval, a přesto i jemu se Kristus ukázal. V nezvyklém podobenství sám sebe považuje za potrat, který se jenom z Boží milosti mohl narodit k novému životu. Jak pokorné je jeho přiznání ke Kristu a v jakém rozporu je s triumfalismem mnohých pozdějších i současných zvěstovatelů Kristova vzkříšení. Pavlovo setkání s Kristem bylo zcela jistě naprosto jedinečné povahy, přesto mu neslouží jako důvod k vychloubání či povyšování se nad druhé. Proti apoštolskému kruhu, Jakubovi i těm pěti stům bratřím přede mnou jsem obyčejným potratem, kterého se Pánu Bohu zželelo... ale i tak, nebo právě proto, mám co říct i já. Přiznám se, že tato Pavlova argumentace i způsob, s jakým hovoří o velikých duchovních věcech je mi velice blízký. Tady sám sebe přirovnává k potratu, jinde hovoří o tom, že za křesťany přicházel s velkou bázní a třesením. Onen již zmíněný triumfalismus mnohých kazatelů evangelia

je mi ze srdce protivný, i když nenamítám nic vůči jimi dokladované skutečnosti, že byli Kristem osloveni: to byl i Pavel a přesto to dokázal říct jiným způsobem, který, troufám si tvrdit, byl a je v mnohém účinnější. Zároveň i nás tímto Pavel povzbuzuje ke svědectví o Kristu. Nejsme v tom sami, říká nám přes staletí, která nás od jeho života, dělí. I vy se cítíte takovým duchovním potratem, nedochůdčetem, které málem nemá ani právo na existenci? Nevěšte hlavu, i já jsem byl takovým a přesto mě Kristus pozvedl! Můžeme se opřít o svědectví druhých – těch, kteří tu byli před námi, ale i těch, kteří zůstávají okolo nás. Z jejich svědectví čerpáte i vy a je posilou pro vaši víru ve vzkříšeného Krista. Spojení Pavlova svědectví o vzkříšení s evangelním textem o uzdravení hluchého a špatně mluvícího potom přináší ještě další neobvyklou paralelu. Nejprve je to Pavel v roli potratu, zde člověk, který neslyší a ještě si šlape na jazyk. Najdeme snad v bibli výstižnější obraz nežli tyto dva, které bez rozpaku vezmeme na sebe? Hluchota k Božímu hlasu, neschopnost mluvit – zkrátka nedonošenci ve víře: ale i nás, mě i i tebe se může a chce Kristus dotknout, ukázat se ti, ať už se cítíš a jsi na tom před ním jakkoliv. Při uzdravení hluchého a špatně mluvícího používá Ježíš opět jedinečný výraz: effatha – otevři se. Otevři to, do čeho je zakletý tvůj život a pohlédni do tváře vzkříšeného Krista. Otevři se...

Amen

*Kázání o XI. neděli po svatém Duchu
8. 8. 2010 v Husově sboru ve Vršovicích*

PROGRAM NA ZÁŘÍ

5.9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
10.9.	pátek	17.30 hod.	Garden Party - sborové barbecue jako rozloučení s prázdninami	na biblické zahrádce, v případě špatného počasí v Centru MANA
12.9.	neděle	8.30 hod.	sborová snídaně	v I. patře
12.9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
13.9.	pondělí	17 hod.	Vernisáž výstavy Od Husa k dnešku	Novoměstská radnice, Praha 2
17.9.	pátek	16.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
19.9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
26.9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

Upozorňujeme zájemce o aktivity v našem Nízkoprahovém Centru MANA, že od začátku měsíce září má naše sdružení nové internetové stránky. Můžete si je prohlédnout na adrese www.centrummana.cz. Stránky jsou v redakčním systému pravidelně aktualizovány a mají novou grafickou podobu. Najdete zde nejnovější zprávy o připravovaných pořadech v našem centru.

Jiřiná Hůlková

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 fax
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nízkoprahové centrum aktivit
Jiřina Hůlková - produkce, tel.
774 941 946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

Jednadvacetiletá studentka teologie Adela Volkmanová psala dopisy z Anglie, (převážně z Cambridge), svým rodičům v Praze od září 1995 do června 1996. Ještě během jejího pobytu v Anglii začala tato korespondence vycházet v časopise Český zápas pod názvem Anglie v dopisních obálkách. Dopisy po vynechání pasáží soukromé povahy, připravoval k tisku její otec MUDr. Alois Volkman. Docházelo v nich však ještě k dalším úpravám ze strany redakce Českého zápasu. Cyklus vzbudil veliký zájem čtenářů i z jiných církví. Především kvůli tomuto ohlasu přistoupila redakce po jeho předčasném ukončení ještě k dodatečnému zveřejnění i závěrečných dopisů Adely Volkmanové. Po patnácti letech od odeslání prvního z dopisů představujeme znovu tento cyklus nově doplněný i o části, které neprošly redakční úpravou Českého zápasu. Čtenářům se tak poprvé dostává celé dílo v autentické podobě.

září 1995

Milí rodičové,

„How are you?“ – tak to tady slyším na každém kroku, odpovídám „I am fine, thanks. A myslím to doopravdy. Pohled, který si jistě nyní prohlížíte si já vychutnávám každý den. Přesně takový mám totiž výhled z okna. Po červených cihlových budovách z přelomu století se popíná břechtan, cestičky lemující trávníky jsou samy lemovány cesmínami a těch několik stromů, právě kvetoucích (na pohledu), jsou jabloně nyní se spoustou jablek, která si vždycky cestou posbírám a pak večer pokrajuji, tak jako to dělávala babička v Chudobíně na faře. Holt ani v Cambridge člověk nezapře svoje dispozice.

Church of England zde má dvě koleje: Ridley Hall a Westcott, ta je o něco více katolicky zaměřená. Pak jsou tu další dvě: jedna ekumenická a jedna metodistická. Tyto čtyři koleje tvoří celek, federaci. Na univerzitě je pak ještě Divinity College, kde studují teologii lidé, kteří o ni mají zájem, ale nechtějí se stát duchovními a nejsou mnohdy ani věřící. Situace podobná na naší Husitské fakultě, ale chybí nám ta federace.

Poznala jsem tady, že církev musí mít vlastní seminář. Duchovní formace se odehrává právě na těchto kolejích. Každý den ráno je tady modlitební chvíle, buď v kapli nebo dvakrát týdně v jednotlivých budovách, kde jsou modlitby méně formální, to samé večer; vždy ve středu je společná večere Páně a té se účastní všichni. A dobrovolně!

Každý student tady má tutora, někoho, kdo ho vede, nejen ale ve studiu, ale i v duchovním životě. Očekává se, že budete potřebovat pomoc, a to nejen v intelektuálních zápasech, ale i v duchovním životě. Jednou týdně tu probíhá hodina ticha, která je určena k modlitbám. Vůbec je tady spousta prostoru ke společným schůzkám, společná jídla, noční vigilie, společné večery, výlety.

Studenti, kteří tu studují, jsou o něco starší a to je další podstatný rozdíl s naší fakultou. Lidé sem přicházejí tak ve věku 25 let a více, mnoho z nich už má vlastní rodinu. Ti lidé sem jdou už s rozhodnutím, že chtějí sloužit v církvi. Studuje tady kolem 60 studentů a z nich se 60 chce stát duchovními. Je tady jen 15 dívek a ty za své studium velice bojují, vždyť jim bylo povoleno teprve nedávno.

Všichni jsou zde nesmírně milí a vstřícní a protože většina z nich neovládá žádný cizí jazyk, představují si, s jakými se musím potýkat problémy a snaží se mi to usnadnit. Neustále mi tvrdí, jak musím být unavená a jak dobrou mám angličtinu, ale já vím, že nemám. Když jsem do Cambridge přijela, měla jsem pocit, že hovořím docela obstojně, ale den ode dne je to, myslím, horší. Jestliže se plně soustředím, docela rozumím, ale já se většinou, jak mě znáte, nedokážu tak úplně soustředit.

Myslím si, že nikdy nebudu schopna anglicky myslet. Mé myšlení je natolik obrazné, že to prostě nepůjde. Ale nakonec, proč myslet v angličtině? Budu spokojená, budu-li v angličtině mluvit.

Kdyby se mě teď někdo zeptal, chci-li jet domů, řekla bych ne, určitě nechci. Chci poznat, jaké to je, žít s těmito lidmi v cizí zemi. Ale přesto vím, že úplně v hloubi duše, věc, která mě drží nad vodou je, že v červnu, už v červnu, budu moci být zpátky doma.

Zatím jsem se nesetkala s tou pověstnou anglickou „chladností“. Všichni jsou zde nesmírně vřelí. Mnoho z nich mě pozvalo na společné jídlo, neustále se ptají, zda jsem tady spokojená. Snaží se dát najevo radost z toho, že mě tu mohou mít. A jak mě znáte, já mám pořád pocit, že jim to musím nějak vrátit. Uvědomila jsem si ale, že když pro vás někdo něco dělá, už mu to vracíte vlastním přijímáním toho, co pro vás dělá, takže nejen ten, kdo je obdarováván, přijímá, ale i dárce. Jde

to pomalu, ale učím se to. Když jsem v roli toho, kdo dává, jde mi to lépe. Třeba se jednou role obrátí...

Kdekdokdo je strašně překvapen, že tak miluji práci na zahradě. Dneska jsem poprvé zabořila prsty do anglické hlíny. Tady to většinu lidí nebaví, zato já jsem ve svém žilvu.

Jinak v otázce materiálních potřeb můžu říci s apoštolem Pavlem: "... v ničem nadbytek v ničem nouze."

Jsem moc ráda, že tady můžu být. Děkuji Pánu i vám, že jste mi to umožnili.

Vaše Adela.

VRBOVCE - SVĚDECTVÍ O NEOBYČEJNÉ CESTĚ

Vesnička Vrbovce leží na česko-slovenském pomezí. Je první slovenskou obcí když jedete z České republiky z Velkého nad Veličkou na Slovensko. Necelých dvacet kilometrů od Hodonína, pár kilometrů od Myjavy. Tomu kraji na druhé straně Beskyd se říká „Kopaničiarský;“ podle „kopanic“ - kopcovitých samot, kde všude jsou usídlení místní lidé. Nedaleko od Vrbovců pocházel z jedné takové osady i Milan Rastislav Štefánik - jeden ze zakladatelů Československé republiky, narodil se v Košiarské u Brezové pod Bradlom. A proč o tom vlastně píšu? Na pozvání bratra faráře Míra Hvozďary z Lutherské evangelické církve ve Vrbovčích jsme se do této vísky vypravili poslední prázdninový víkend. Cesta v sobě ukrývala nejedno překvapení. Plánovaná byla téměř dva roky. Dvakrát byla

odložena a i na potřetí málem nevyšla. Nejprve byla ohrožena pro nevelký zájem mezi členy sboru. Z plánované kapacity alespoň jednoho plně obsazeného auta nakonec jelo osazenstvo v počtu čtyř lidí: manželé Peškovi, Olda Nováček coby řidič a já. V pátek 27.8. bylo přistaveno v 16.00 auto před naším kostelem a mělo se nastupovat. Během Oldova výběru z bankomatu se k autu přitočil jakýsi člověk a obratem ruky prořízl přední pneumatiku se záměrem vykrást auto, až bude zoufalý řidič řešit defekt kola. Záměr ničitelů nevyšel, cestu nám však zkomplikoval dostatečně. Museli jsme zajistit výměnu kola a jak jsme posléze shledali i celého auta, neb v pátek odpoledne se v celé Praze nenašel nikdo, kdo by kolo opravil. V nakonec zapůjčeném jiném vozidle jsme se s více než dvouhodinovým zpožděním přeci jenom vydali k cíli naší cesty.

Na místo jsme proto přijížděli už za tmy. V temnotě nám neznámé

slovenské vesnici jsme zvolna projížděli okolo značně zchátralé budovy kostela. Usoudili jsme, že to naše cílová destinace nejspíš nebude a měli jsme pravdu. Jadnalo se o kostel katolický (katolíci jsou zde ve výrazné menšině) a proto jsme pokračovali dál za náves. Po levé straně jsme minuli výstavnou budovu připomínající zámek či luxusní hotel a vzápětí se již proti nám tyčila mohutná věž barokního kostela Lutherse evangelické církve. V budově nedaleké fary nás již čekal br. Hvoždžara s uvítacím týmem sester, které připravily obcerstvení pro zhruba dvacet očekávaných poutníků z Prahy. Místo dvaceti jsme byli čtyři a tak každý musel jíst za pět! Přivítání bylo srdečné, na nás však již byla znát únava z cesty. „Ubytujeme vás ve Staré škole,“ řekl bratr farář a naše kroky směřovaly za ním

do budovy, kterou jsme při našem příjezdu míjeli. Nebyl to ani zámek, ani hotel, ale podivuhodným způsobem opravená bývalá škola v majetku církve. Bohatou štukovou výzdobou, balustrádami a zlacením skutečně připomínala zámek. „To všechno jsme si dělali sami. Když se církvi dům vrátil, byla to ruina,“ pověděl nám stojícím s otevřenou pusou a zírajíce, jestli se nám to jenom nezdá, bratr farář. Před časem o tom psal bulvární slovenský tisk

a s fotografiemi z Vrbovců doplnil reportáž z této zapadlé vsí, článek vyšel s podtitulem Vrbovecké Beverly Hills. Komplex kostela, fary a školy je skutečně nejhonosnější stavbou ve vesnici. V Čechách známe podobný styl pod názvem „podnikatelské baroko.“ Já bych pro tento případ použil výraz „kopaničiarsky neo-barok“. Kostel barokní je tak proč k němu nestylizovat i přílehlou budovu Staré školy? Honosnost má v tomto případě zdůraznit význam, kterému se církev a br. Hvoždžara ve vesnici těší, ale také pocit exkluzivity, kterou člověk v církevním společenství prožívá. Kde se totiž jinde „kopaničiarskym“ poštěstí být na zámku jako doma? Ptal jsem se bratra faráře, jaké je procento ateistů ve vesnici. Bylo mi řečeno: „Myslím tak dva nebo tři, všichni ostatní jsou věřící.“ „A náš se s těmi ateisty? Mluvil jsi s nimi?“ zeptal jsem se. „Jistě,“ odvětil bratr farář s úsměvem na rtech. „Včera byli v kostele. A dokonce i platí církevní daň!“ Další z mnoha důvodů našich pokleslých čelistí. Nic z toho, na co jsme v církvi zvyklí v Čechách jakoby tady neplatilo. Farář je nejdůležitější postavou ve vsi, náboženství učí v každé třídě na místní škole on a ještě další učitelé náboženství. Bez faráře se neobejde žádná svatba ani pohřeb. Průměrná účast na bohoslužbách mezi třemi sty až pěti sty lidmi. Z nejdálkových „kopanic“ je svázejí farní autobusy. Před bohoslužbou se otočí několikrát. Lidé jsou zvyklí chodit do kostela za každého počasí. Náboženství se na školách učí na způsob kreditů podobně, jako na vysokých školách. K tomu, aby žák postoupil, musí nasbírat dosta-

tečný počet kreditů. Nejméně je tři sta a děti je mohou získat nejenom za vědomosti při hodinách, ale kredity se rozdávají za účast na bohoslužbách, nejrůznější služby pro církev včetně pomocných prací na zahradě a mnoho dalších potřebných činností. Když farář něco potřebuje zastat, vybírá ze seznamu dobrovolných pracovníků, kteří se v daném roce přihlásili: pokosit trávu, přivést lidi na bohoslužbu, napéct na oslavu, odvést stavební činnost v daném rozsahu hodin zdarma. Z ateismem vyprahlých Čech jsme se během chvíle přenesli na ostrůvek živé církve. Přemýšlel jsem, že tak kdysi musela vypadat i naše církev ve Vršovcích a nebýt knězem, tak bych snad tiše záviděl nebo uvažoval o emigraci na Slovensko. Nedělní bohoslužby jsme sloužili ve třech. Já měl připraveno kázání zaměřené na děti, neboť se slavila bohoslužba na začátek školního roku, br. Hvoždžara vedl liturgii a spolu s ním sloužil i bratr farář z Českobratrské církve evangelické z Hošťálkové u Vsetína, který podobně jako my z Prahy přijel se svými ovečkami na exkurzi do Vrbovců. Jenom s tím rozdíl, že hošťálkovských byl plný autobus a nás nebylo plně ani jedno auto. O to plnější jsme byli dojmů. Početněji navštívenou bohoslužbu jsem ještě neměl příležitost sloužit. Kostel byl plný do posledního místečka, lidé stáli i na galeriích: všechny věkové skupiny, několik hudebních těles, lektori z řad dětí. Při požehnání dětem se v pravidelných vlnách valily k oltáři zástupy omladiny. Děti poklekly a my kněží jim žehnali. Jedna řada si stoupla a vzápětí druhá zaklekla. Poprvé, podruhé, potřetí - pak už jsem ty zástupy přestal počítat. „Požehnej ti Bůh Otec, Syn a Duch svatý!“ Poté následovala večere Páně. Bratr z Hošťálkové podával chléb, já s Mírem kalich. Dva kalichy se musely neustále dolévat dalším vínem. Připadal jsem si jako v Káni Galilejské! Po bohoslužbách následoval společný oběd. Ve Staré škole již od půl sedmé ráno naklepával sbor sester řízky. Zhruba osmdesát až sto pozvaných hostů mohlo zasednout ke stolům. „Je nám to tu malé,“ prozradil bratr farář. „Dostali jsme však od obce kulturní dům pro čtyři sta až pět set lidí. Ten až opravíme, tak se tam snad vejdem v hojnějším počtu.“ Vzpomněl jsem si na naše sborové snídane: připravuji je pro dvanáct lidí jednou za měsíc a někdy nás na nich je šest - sedm. Sborový oběd máme jednou do roka a víc než dvacet nás na něm nebývá. Ve Vrbovcích je oslava téměř každou sobotu nebo neděli. Lidí v církvi je tu tolik, že každý týden má někdo narozeniny, křtiny, výročí svatby a to všechno jsou příležitosti k tomu sejít se s církví i s rodinou a společně slavit a děkovat. Mají zde k dispozici několik přípravných týmů, které zajišťují veškerý servis. Krom toho pořádá církev pro členy obce vlastní autoškolu, sociální službu, dovážky a mnoho dalších služebností. Ve farnosti si odbývají civilní službu chlapani až z Německa, kteří místo na vojně slouží v této farnosti na Slovensku. Prožili jsme závěrem prázdnin zcela jedinečnou zkušenost, kterou bychom rádi zprostředkovali jako povzbuzení, posilu i inspiraci také ostatním členům naší náboženské obce. Příští návštěvu Vrbovců připravujeme na Velikonoce 2011 - nenechte si ji ujít, určitě to stojí za tři hodiny na cestě po dálnici. Uvidíte něco, co v Čechách k vidění není!

David Frydl

SBOROVÁ DOVOLENÁ 2010 PODRUHÉ

Jak bylo řečeno v minulém čísle, přinášíme dnes svědectví o druhé z letošních sborových dovolených. Ta srpnová se konala v Domově Husita v Železném Rudě na Šumavě. Vzhledem k převažující věkové kategorii byla tentokrát skladba programu zaměřena na děti mladšího školního věku. Celkem nás i s drobotinou bylo 27 účastníků. Každodenní dopolední program pro děti připravil a vedl br. farář. Společné téma neslo

název Ježíšovi přátelé. Spojnicí dětem představených biblických příběhů z Nového zákona bylo přátelství s Ježíšem. Program byl doplněn již tradiční noční „stezkou odvahy“, která tentokrát vedla po zastaveních Křížové cesty až k nedaleké kapličce v lese nad Železnou Rudou. Děti se dočkaly také denní stopovací hry. Počasí nám mimořádně přálo i navzdory nepříznivým předpovědím, téměř každý den byl plný sluníčka, zatáhlo se až na samotném závěru našeho pobytu. K též zdařilým patřily večerní programy pro dospělé účastníky. Úvodní duchovní úvahy vycházející z knížky Kateřiny Lachmanové Vězení s klíčem uvnitř se pokaždé rozvinuly do zajímavých intelektuálních debat,

kteřé trvaly dlouho do noci.

Ocenily jsme krásné zázemí, které je k dispozici hostům Domovu Husita. Dům prošel před několika lety celkovou rekonstrukcí a svým vybavením v mnohém připomíná náš oblíbený Eljón v Krkonoších. Určitě se sem budeme rádi vracet. O chod Domova se stará sestra farářka Lenka Palčovičová z Klatov. Od ní vyřizujeme srdečné pozdravení členům vršovické náboženské obce a všem, kteří se znali s manželi Palčovičovými z doby jejich působení ve Vršovicích. Domov Husita se podobně jako jiná ubytovací zařízení potýká v současnosti s nízkou mírou návštěvnosti. Upozorňujeme proto na možnost objednat si zde též individuální ubytování za příznivé ceny pro členy Církve československé husitské.

David Frýdl

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Adela Frýdlová. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@hususbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farní úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.